

De færreste gir seg i kast med noe så fysisk krevende som Sara Christensens arbeider.

Fargen min er gull

Tommy Olsson
KUNST

«Forsiden af bagsiden»

Sara Christensen
Galleri K, Oslo
Står til 1. mai

ANMELDELSE

Det er en direkte lekkasje fra høyre hjernehalvdel med siktet innstilt på en nært forestående undergang.

Å være kunstner er som alle skjønner en hard jobb. Mye hardere enn å være kritiker, og langt mer risikabel. Man kan selvsagt, på forskjellige måter, gjøre det lett for seg – både som kunstner og kritiker, men det spør om noen andre gjør det såpass vanskelig for seg selv. Eller om noen gir seg i kast med noe så fysisk krevende som den danske kunstneren Sara Christensen.

Helt sant, jeg får vondt i hodet av å reflektere over arbeidsinnsatsen bak hennes monumentale relieffer, saget ut med stikksag rett fra platen. Det er ikke det eneste som foregår i denne utstillingen – der noe på den andre siden ser utrolig mye enklere ut å lage – men det er saktens nok av det til å gjøre meg helt satt ut.

Tresløyd var aldri helt min greie, og den dag i dag suger jeg utdatert mango på alle sårne ting. Å slå i en spiker fikser jeg, men å sage i noe byr meg rett og slett imot. Jeg kan ikke en gang fordra

FAKTA

Sara Christensen:

■ Kunstner født 1979 i Skovby i Danmark. Bor og arbeider i Oslo.

■ Utdannet ved Kunstakademiet i Oslo. Arbeider med ulike medier og uttrykk, der eksperimentering med komposisjon står sentralt.

■ Hennes arbeider er kjøpt inn av blant annet Nasjonalmuseet og Stavanger Kunstmuseum.

■ Den aktuelle utstillingen «Forsiden af bagsiden» er hennes tredje separatutstilling på Galleri K i Oslo.

lyden av det. Men – heh! – dette handler jo ikke om meg!

Det er foreløpig ikke nødvendig å sage inn kritikken i noe, selv om det etter hvert vil bli nødvendig å hugge den inn i stein. Relieffene, oftest hovedsakelig bemalt i gull, fremstår ved første øyekast som fullstendig ugjennomtrengelige – et virvar, krimskrams, eller en klynge av løse kabler og juletrebelysning som har rotet seg sammen. Gitt tid kommer det til syne: tekst, objekter, karakterer, og varsel om en ond brå død.

Der er rikelig med andre komponenter her: små malerier, skulpturelle lyd- og videoinstallasjoner i håndterbart format, en serie bilder laget av bokhvete (jeg tror det er det; et eller annet gress man kan lage brød av er det i hvert fall), og en massiv ansamling svære puter laget av til dels ukonvensjonelle materialer og surret sammen med tau, plassert i et hjørne. En merkelig hybrid av livbøyer, flyteves-ter og surrealistisk lekerom.

Men i hovedsak handler det om disse relieffene. Alt det andre fragmenterer det allerede fragmenterte, og ser ut til å stå i et mystisk forhold til disse tunge, dominerende arbeidene i gull. Ok, noen ganger i blått,

HARDE TAK: Å reflektere over arbeidsinnsatsen bak Sara Christensens monumentale relieffer, saget ut med stikksag, kan gi en hodepine.

ALLE FOTO: GALLERI K

andre ganger dukker en regnbue opp og får ekko i de mindre maleriene, men i hovedsak gull.

Tilfeldigheter ville ha det til at jeg rett før jeg satte meg ned for å skrive kritikk leste noe esoterisk faenskap fra den okkulte bokhyllen (hyllen i seg er vel ikke så okkult, men dere skjønner hva jeg mener) der det ble påstått at gull er fargen på djevelens aura. Jeg regner selvsagt med at den som skrev dette har solid første-håndserfaring og vet hva hen snakker om.

Det kan uansett være med på å forklare den lett vektløse, latente trusselen jeg erfarte denne fredagen i en bakrus så kraftig at den fungerte som en, vel, rus. Det er det som skjer når du tar en gallerirunde dagen etter du har tatt en gallerirunde (nå var det ikke helt sånn jeg gjorde det, men

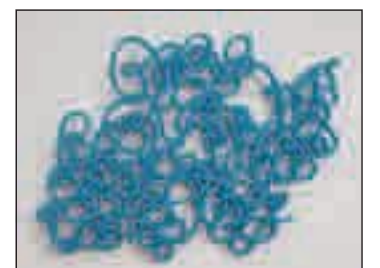
effekten er den samme), og de mest forunderlige sammen-treff finner sted, helt til du kommer deg trygt hjem og øyeblikkelig føler en trang til å researche de mer kryptiske teoriene om hvordan verden henger sammen og fungerer. Mot bedre vitende, selvsagt. De fleste over ti har skjønt at verden overhodet ikke henger sammen, og at funksjon ikke akkurat er vårt sterkeste kort.

Det kom ikke som en overraskelse at Satans aura skimrer av gull, men jeg var ikke forberedt på at han skulle ha en aura til å begynne med. Tilfeldigheter, selvsagt, men et eller annet med det virker likevel riktig og korrekt, i lys av et helt nytt alfabet, en kalasjnikov, hus som faller sammen og pistoler som skyter regnbuer. Ja, selv den meditative videoen, filmet gjennom et ølglass og så ambient som noe kan tenkes å være, får i sin røffe,

sveisede metallramme en distinkt postapokalyptisk undertone. Alt ettersom disse komponentene faller på plass i forhold til hverandre, eller – egentlig – når frem til begrepsapparatet mitt, som saktens ikke er helt funksjonelt det heller, der hodet fortsatt bruser av gårdsdagens inntak.

Ikke at det spiller noen direkte avgjørende rolle. Utstillingen er en direkte lekkasje fra høyre hjernehalvdel med siktet innstilt på en nært forestående undergang, uansett om jeg var ute i går eller ikke, men det gjør det helt klart enklere for meg å skulle orientere meg utenfor alt det der man ikke vet at man vet, og dermed må forlate til intuisjon og instinkt.

Men det all erfaring viser, sånn som nå – innenfor kunst-institusjonens ordnede

UGJENOMMTRENGELIG: Men bare tilsynelatende.

rammer, er at når det øyeblikkelig lukter alternativ barnehage med selvlysende farger og det man kan innbille seg er morsomme sprøll og påfunn, ligger det som oftest noe potensielt livsfarlig rett under overflaten. Som et infisert barberblad i en bløtkake med mye marsipan, dekket av bladgull.

Intrikate saker, dette her. Jeg merker jeg ikke blir ferdig med det. Nå, avisen har tross alt bare så mange sider og jeg vil ikke bli ferdig uansett.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no